

L
A
I
S
V
E
S
K
O
V
U

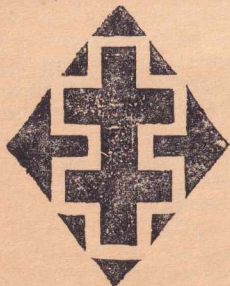
A
I
D
A
I

Atiduok Tēsynei, kā, privalai!

LAISVĒS KOVU AIDAI

I dalis

II laida

LLKS ŽEMAIČIŪ Apygardos leidinys
ŽEMAITIJA

1952

**Ranka mus spaudžia geležinė
Krūtinę apkala ledais.
Uždekim meile sau krūtinę!
Kovon stokim milžiniais!**

M a i r o n i s

Be anksčiau išleistų įvairių leidinių, šiemet, aštuntus metus vedami žiauria pasipriešinimu ginklu, spauda ir gyvu žodžiu, kovą prieš pavergėjus ir savo krašto išdavikus, išleidžiame „Laisvės kovų aidai“ pirmąją dalį.

„Laisvės kovų aidai“ — dainos ir eilėraščiai, sukurti brolių ir sesių žengiančių pro mirtį ir kurstančių Laisvės Aukurą savo gyvybėmis ir krauju. Šiose kukliose dainose įpintos partizanų kovos ir žygiai, kalinių kančios ir ašaros, tremtinių dejavimai, motinų skausmas ir liūdesys. Šio leidinio tikslas — duoti jaunimui daugiau dainų apie dabartines kovas ir kančias, užkirsti kelią okupantų atneštomis ir mūsų parsidavėlių rašytojų sukurtoms, tautiečių dvasią nuodijančioms, dainoms.

Tenka pažymėti, kad dabartiniu laikotarpiu dainų ir eilėraščių esame surinkę labai daug. Tačiau dėl sunkių sąlygų, kokiose tenka dirbti ir laiko stokos, negalime jų visų išleisti. Bet, kiek tai leis sąlygos, stengsimės jas dalimis išleisti ir paskleisti tautiečiams.

Daugelį šių dainų autorių pridengė krauju garuojanti mūsų tėvų žemė. Jų kūnus priešai išniekinę užkasė nežinomose vietose. Daugelis jų liks Nežinomais Partizanais. Tačiau jų sukurtos dainos amžiams liks gyvos. Jos šiandien plaukia iš kovojančio lietuvio lūpų, jos uždega ne vieno lietuvio krūtinę Tėvynės laisvės ilgesiu. Jos primena lietuviui, kad kova nebaigta, kad Lietuva gyva, nenugalima tol, kol yra kam už Jos laisvę

kovoti. Dainose įpinta tarp žaliuojančių girių, vingiuotų upių, blizgančių ežerų ir pakelėjų rymančių smūtkelių graži Tėvynė. Jos skatina lietuvį išlaikyti tautiškumo raktą savo rankose.

Kiek caras nepajėgė užstoti kelio iš Prūsų gabenamam lietuviškam raštui, tiek šiandien tūkstantinės azijatų gaujos nepajėgs užkirsti kelio lietuviškam žodžiui ir raštui, plintančiam iš miškų ir požemių. Veltui jų stūgavimai! Veltui jų pastangos palaužti lietuvio dvasią saviems tikslams. Lietuvis bus ir liks nepalaužiamas, nes jo dvasia kietesnė už granitą. Jo troškimai, įpinti dainoje, vėjo sparnais skrenda per Žemaitijos kalnus, Suvalkijos lygumas, jie atsispindi blizgančiuose ežeruose ir lietuvių širdyse.

Daina šiandien lydi girių brolius kovon, ji ramina juos audringą rudens naktį niūniuojant prie laužo. Daina lydės iškovojus laisvę grįžtančius į gimtą sodžių, kada nukris grandinės nuo kalinių rankų, kada nebebus niekinami partizanų kūnai. Daina primins lietuviui kovą dėl laisvės vaizdus ir liks pavyzdžiu priaugančioms kartoms.

TAUTOS HIMNAS

Lietuva, Tėvyne mūsų,
Tu didvyrių žeme!
Iš praeities Tavo sūnus
Te stiprybę semia.

Tegul tavo vaikai eina
Vien takais dorybės,
Tegul dirba tavo naudai
Ir žmonių gėrybei.

Tegul saulė Lietuvos
Tamsumus pašalina,
Ir šviesa, ir tiesa
Mūs žingsnius telydi.

Tegul meilė Lietuvos
Dega mūsų širdyse,
Vardan tos Lietuvos
Vienybė težydi!

PARTIZANŲ HIMNAS

Ar sniega, lyja, naktį — dieną,
Ar šaltis kausto mus,
Žinau aš laisvės kelią vieną, —
Kovot dėl jos ginklu.

Mes, partizanai, vyrs į vyrą,
Mes viešpačiai miškų,
Ar dainos skamba, švinas byra,
Mums visados ramu.

Į pergalei ryžtingai žengiam,
Širdis pilna garbės,
Aplink granatom apsispenkę,
Ranka nesudrebės.

Drąsa ir ryžtas spindi aiškiai
Akyse ir veiduose.
Valia nenugalima reiškias
Tėvynę atvaduot.

Nors sąjūdis šaunus, garbingas
Sudėjo daug aukių,
Bet vyrų jam narsių nestinga,
Didvyrių, karžygių.

ŽUVAI DĒL LAISVĒS

Išbalęš tavo veidas
Nušvīto ramumu,
Narsusis partizane,
Žuvai dēl laisvēs tu.

Tu troškai laisvas būti
Ir laisvę nešt kitiems:
Savajai tēviškēlei,
Laukams, miškams žaliems.

Tu išėjai jos ginti,
Išplēšt iš svetimų,
Bet rusiškų banditų
Buvai nušautas tu.

Tau baltā smēlio kapā
Papuošiu gēlėmis
Už meilę tēviškēlei,
Už nemīgo naktis.

Tau suoks lakštutē dainā
Ir meilę ji niūnīuos,
Tau ilsintis kapuose
Ramybe užliūliuos.

Narsus ir pasiryžęš
Kovojai tu drāsus,
Tau tēviškē ir broļiai
Visad dēkingi bus.

Kur auga žalias miškas
Ir žalos žolynai,
Ten guli palaidoti
Mos broliai milžinai.

Prie to karžygio kapo
Verkia jauna sesuo,
Kad žuvo josios brolis
Už laisvę Lietuvos.

KAUPELIS SMĖLIO

Štai baigė išdygti kaupelis smėlio
Tarp šlamančių tyliai eglaičių jaunų.
Nelaukdamas nieko, kas eitų paguosti,
Ramus jis palieka, gal amžiams, miegoti.

Čionai nelydėjo jo psalmių garsai,
Nesakė jį žuvus bažnyčios varpai.
Tik salvė nuskriejo į viršų kartu,
Ir visur pilka, vienoda, tylu...

Jų čia nelydėjo sulinkus motulė,
Tyliai neraudojo prie kapo sesulė,
Tik vyrai, sustoję aplinkui ratu,
„Sudie“ jam pasakė vienodu žvilgsniu.

Tu išeini nuo mūsų ir niekad negrįši.
Tu ryto saulutę niekad neišvysi,
Nes čia meile tavo iškovoti namai,
Rods, tyliai kalbėjo karžygių veidai.

PARTIZANAS TĒVIŠKĒJ

Šiandien keleivis tu, tik benamis,
Pamilęs raudą miškų tamsių.
Beribiai toliai — tavasis namas
Pilnas svajonių, skambių dainų.

Kas laisvas gimė, vergauti negali,
Tikras lietuvis vergu nebus.
Aukščiausias girdi skundą bedalio,
Mato Tėvynę visą kraujuos.

Laisvę pamilęs, visko nustojai,
Likai našlaitis gimtoj šaly.
Skausmą tau suokė tėviškės gojai,
Kai tamsią naktį jon sugrižai.

Nepasitiko tavęs motutė.
Ir negirdėjai balso švelnaus.
Sibiro taigoj kaulai jos guli,
Nes buvo mama laisvės sūnaus.

Ir seserėlės mėlynos akys
Ilgesiu spindi rytų šaly.
— Sese, dar grįšiu, — tyliai pasakęs
Kenčiančiam Kristui, vėl išėjai...

ŽEMAIČIŲ LYGUMOS ŽALIUOJA

Žemaičių lygumos žaliuoja,
Rugiai siūbuoja nokdami.
Ten broliai lietuviai dejuoja,
Vergijos pančius vilkdami...

Sesers seklyčioj staklės gaudžia,
Į raštą pinasi gija...
O pro atvertą langą graudžiai
Dainelėj skundžias vergija...

Prie kelio gailiai rauda smilga...
O kumštis gniaužiasi pienu.
Žemaičių kraštas pasiilgo
Aušros ir saulėtų dienų...

Ten akmens ašarom pravirko.
Neramūs žmonės ir vaikai.
Į laisvę šaukiasi Kudirkos
Ir Basanavičiaus laikai.

O kai pašauks į mūsų vadas
Pažaist kovoj su mirtimi,
Visoj tėvynėj kils brigados,
Visa siela ir širdimi...

TĖVYNEI

Nors ir audra ar blogas oras,
Pustytų sniegas verpetu,
Garbingai mirt už laisvę noriu,
Sodybas ginti lietuvių.
Mirčiau už brangiąją Tėvynę,
Už kalnus, klonius, upelius,
Kuriuos senoliai mūsų gynė
Nuo priešų rankos kruvinos.
Noriu aukot tėvų šalelei
Gyvybę savo ir jėgas.
Lietuvos sūnūs laimės dalią
Aukoje mano gal atras.

PAVERGTAI TĖVYNEI

Ir kaip nemylėti Tave, o gražioji
Tėvyne, Tavo dainų verkiančių,
Ir kaip nepravirkti, jei grandinę nešioji,
Visais savo kloniais sakaisi: „Kenčiu.“
Ir kaip nekovoti už Tave, mylimoji
Tėvyne jurginų margų,
Kai rusiškos rankos kalėjimu moja,
Uždėjo raudoną vainiką vergų.
Ir kaip nenumirti už Tave, o brangiausia
Šalie vargdienėlių vaikų,
Kai ašaros Tavo veidais rieda gausios,
Kai laisvė Tavo reikalauja aukų.

MOTINAI

Dažnai kartojo mano lūpas
Tą brangų žodį: „Mama, tu...“
Bet tu tyli, lyg negirdėtum,
Už durų amžiams užvertų.

Mamyt, ar dar nepailsėjai
Nuo taip sunkių, nuožmių kančių.
Krūtinė tau ar nesudrėko
Nuo mano ašarų karčių?

Nuo tavo ašarų, našlaiti,
Kiečiausios uolos sudrebės,
Tik neprikels mamos iš kapo,
Tik nepaguos, neprakalbės.

Mamyte, kodėl tavo lūpas
Nudažė laimės šypsena?
Ar tau saldi kančia nuo priešų,
Vardas „bandito motina“?

Ir juo toliau, brangi mamyte,
Tavęs labiau pasigėsiu.
Pievas, laukus jau išklajojau,
Sakyk, kada ir kur rasiu?..

NEŽINOJAU...

Nežinojau kas laisvę prarasti
Tarp kalėjimo sienų pilkų,
Nežinojau to skausmo bekraščio
Ir kaip žemės gimtosios ilgu.
    Šito skausmo tos pilkosios sienos
    Nesupras, nesupras, Dieve, ne!
    Ir aš bosiu čia vienas ir vienas
    Ir maldoj, ir kančioj ir sapne.
O, Tėvyne, jei žūsiu, žinoki,
Kad už laisvę miriau su daina.
Ir prie kapo gailiai neraudoki,
Neraudok, neraudok, mylima.

BE NAMŲ

Ir pravirko mažytis prie durų:
— Pasišildyt įleiskit mane... —
Bet batas jį kietas paspyręs
Suriko: „Išnyki, šunie!“
    Tu — lietuvis. Tau kapas ar girios,
    Arba Sibiro žemė plati,
    Ar ant rankų grandinės plieninės,
    Ar kalėjimo narai kieti...
Tu neverki, mažyti, prie durų,
Neprašyki, tavęs nepriglaus.
Tik tavo veidelį audroje
Žvarbos vėjai ir lietūs išspraus.

TREMTINIO DAINA

Komijos laukai
Platūs ir ilgi.
Kur tik užmatai
Sniegas ir miškai.

Veltui aš šaukiuos
Komijos laukuos,
Aidas mano balso
Toli nuskambės.

O kad aidas šis
Skristų taip toli,
Kad išgirstum tu,
O mano brangi.

Išgirstum mane
Ir mano dainas.
Ateik ir nušluostyk
Ašaras sūrias.

Platūs ir šalti
Komijos laukai.
Ar beteks sugrįžti
Kur gimti namai?..

BAIGIAS KOVA

Baigiasi kova žiaurioji
Kraujo aukose.
Lūpos mirštančio kartojo:
Sudiev, tėviške!

Sudiev, tète, motinėle,
Sudiev, sesele,
Sudiev, mylima mergele,
Jau negrįšiu, ne.

Jūs mus laidot negalėsit,
Vien širdis skaudės.
Išniekinti mūsų kūnai
Gatvėse gulės.

Mus palaidos mūsų priešai
Tamsiom naktimis.
Apžels užakėtas kapas
Dygiom žolėmis.

Nėra kam supilti kapo,
Tverti tvorele;
Apraudos tiktai atskridus
Raiba gegelė.

Sese, pirk vainiką rūtų,
Atnešk jį slapčia.
Broli, juodo medžio kryžių
Pastatyk nakčia.

Jos, draugai, kovokit likę.
Vykit plėšikus,
Kada bus laisva Tėvynė
Ir jums geriau bus.

Kada plėvesuos trispalvė
Bokštuos Lietuvos,
Tada linksmi dainuos sesės
Laisvės dainelės.

SUGRĮŽK LAIMĖJĘS

Nuskynus baltą obels žiedą,
Papuošiu gryčią vakarais,
Oi, lauksiu, lauksiu jojo vieno,
Kad nuramintų jis mane.

Išausiu jam aš šilko juostą
Su neišdylančia eile:
„Lietuvis tas, kurs bočių žemę,
Atpirko savo gyvybe.“

Sutiks smūtkelis jį prie kelio
Parimęs senajam darže
Išskėtus rankas motinėle
Bučiuos sūnelį glėbyje.

Sugrįžk, sugrįžk, sugrįžk laimėjęs,
Ak, partizane, mielasis.
Oi, būtų skaudu, jeigu vėjas
Praneštų, jog jau žuvęs tu.

MIELA LIETUVA

Tu esi, Tėvyne, man
Miela Lietuva.
Visados tavim didžiuojuos
Nes tu man sava.

Daug yra kraštų, žinau,
Daug aš jų mačiau,
Bet iš jų visų gražiausia
Tai, Tėvyne, tu.

Upių nėr tavy plačių,
Nėr aukštų kalnų,
Bet už ką, už ką, Tėvyne,
Taip tave myliu?...

Čia gimiau ir augau aš,
Čia šiandien esu,
Čia kiekvienas medis kalba
Man žmogaus balsu.

Tai mylėk, lietuvi, ją
Širdimi visa,
Ar jai skaisčiai šviestų saulė,
Ar gili tamsa.

PRISIRINKAU...

Prisirinkau nuo tavo kapo
Rudens priplėšytų žiedų,
O jie tyliai tyliai prašneko,
Rodos, būtum kalbėjęs tu.

Žiedai tie amžino troškimo
Palaidoti dar ne laiku.
Gegutė guodė ir užkimo,
Nuskrido miško vainiku.

Tu išėjai ir tavo kelią
Vien tiktai pergalė lydės.
Palinkus diemedžio šakelė
Tau apie meilę prakalbės.

Tu išėjai ir jau negrįši,
Ir lino akys nežydės...
Tai leisk, brangus, prie tavo kapo
Surinkt vidurnakčio žvaigždes.

Palinko diemedžio šakelė,
Medinis kryžius tarpe jų...
Tėvynė, rodosi, jau kelias,
Gal keltumeis gyvent ir tu?..

SIBIRO LIETUVIUI

Nei tėviškės klevų ošimo,
Nei vasaros drugių.
Širdy lyg smuikas verkti ima,
Tau liūdna, tau baugu...

Smūtkelis verkia pas arimus,
Žiedai sesers plaukuos...
Dubysa mėlyna nurimus...
O kas tave paguos?

Gegužis tėviškėj ir dainos,
Ir nerami viltis.
O tavo dienos slinks be laimės,
Lyg juodas ilgesys...

Tu Sibiro laukuos kas naktį
Ilgiesi tėviškės beržų.
Tau turi ilgesio pakakti.
Ilgėtis, juk, gražu...

Tačiau tikėk — sugrįšiu vėliai
Dainuot laisvų dainų,
Grožėtis giriom, kloniais, slėniais,
Apgintais milžinų.

MANO MOTINAI

Sidabro gijos baltos
Tavuose smilkinius...
Gyvenimas tai kaltas,
Gyvenimas kovos.

Supai tu mano lingę,
Lopšinę per naktis,
Dabar sena, palinkus,
Sūnaus belauki vis.

Be savosios pastogės,
Kur dirbta prakaite.
Tenai jau kiti žmonės
Kolchoziniam skurde.

Senatvėje be duonos,
Ramybės ir sūnaus...
Ir sielvartingais tonais
Širdis raudot neliaus.

Ir aš, sūnus benamis,
Išklydęs į laukus,
Menu pastogę seną,
Menu gimtus namus.

PARTIZANŲ ŽYGIO DAINA

Partizanai mišku eina
Ir tyliai niūniuoja dainą:
— Ei, lietuvi, ar žinai,
Žengia broliai vanagai!

Mes Tėvynę atvaduosim —
Gėlės vėl žydės laukuose.
Kai išvysime priešus
Vėl sugrįšim į namus.

Kol Tėvynę priešai smaugia,
Bolševikų žvėrys staugia, —
Ginklai mūsų tol žvangės,
Keršto kraujas kol atvės.

Plieno gretas surikiuosim,
Skambiają dainą uždainuosim.
Eisim vyrai ir vaikai —
Bėgs tie dvasios ubagai.

DAINA

Ar aiškiai šviečia mums saulutė,
Ar mėlynas dangus audringas —
Kareivis vis, vis linksmas tur būt, būt,
Kareivis visada laimingas.

Kada žygiuodami dainuojam,
Ar per laukus einam vorele,
Tai visada, visada mes su daina, su daina.
Daina mus linksmina ir kelia.

Ar bus pavasaris auksinis,
Ar rudenį, kai vysta gėlės,
Kareivio vis, vis linksta širdis, širdis,
Kur auksaplaukė mergužėlė.

PLAUKITE, UPĖS

Plaukite, upės, kaip skambios dainos,
Rūtomis želkit, eglių miškai.
Kvepiančiais kloniais žygin išeinam
Vyrių žaliukų smagūs pulkai.

Kaip lino žiedą mėlyną dangų,
Škaidrina saulė ir vyturiai.
Šiandien į žygį smagūs išeinam
Gimtojo krašto šaunūs puikai.

Likite ramios, tėvų pirkelės.
Arimų meilės pilna širdis.
Neveltui ugnį iš plieno skeliam:
Pasitikėkit mūsų eilėm.

Tad plaukit, upės, lyg skambios dainos,
Rūtomis želkit, eglių miškai.
Kvepiančiais kloniais žygin išeinam
Vyrių žaliukų smagūs pulkai.

AŠTUONI JAU METAI...

Palikęs savo gimtą bakūžę,
Išėjai laisvės bočių takais.
Tu ten nueisi, kur vėtros ūžia —
Lietuvos laisvę ginti žaibais.

Aštuoni metai, kai krauju rašom
Lietuvos laisvės garbės lapus.
Aštuoni metai, kai savo krašte
Žaliuos miškuose pilam kapus.

Kiek kartų pylėm tą brangų kapą,
Kiek dar supilsim mes jų saviem.
Kažin kiek kartų prie laisvės kapo
Žymėsim kryžiais kapus brangiems.

Bet ateis laikas, nutils patrankos,
Sugriš iš miško tautos vaikai.
Bus linksmos dienos, bus laisvos rankos,
Bus džiaugsmo, laimės nauji laikai.

Šutiks su rūtom Lietuvos sesės,
Šalmus dulkėtus gėlėm išpuoš.
Ir vėl broleliai su geltonkasėm
Laisvoj šalelėj pasiguos.

Tad, partizane, tu ištesėki,
Nes tu tik vienas tautos viltis.
Kovų laukuose tu laisvės sieki
Ir ją parneški ant visados.

BIRŽELIS

Mes daugelį dainų supinsim
Per tamsias rudenio naktis.
Tu mūs išsvarginta Tėvynė,
Tu mūsų meilė ir viltis.

Birželis savo skaisčią dalią
Supynė giesmėj vyturių.
Atėjo rytmetis išbalęs
Su laisvės ilgesiu gailiu.

Nuslinko tyliai partizanai
Per lauką šnarančių kviečių.
Jutau alsavimą neramų
Ant jų skruostų degančių.

Krūtinėj verda karštas kraujas,
Ir mirga žvaigždės danguje,
Kai jie už tėviškėlę kaujas,
Per mirtį neša laisvę jai.

ATLIKĘS PAREIĞĄ TĖVYNEI

Sustojai tu kely garbingam,
Likimas tarė tau: „Gana!“
Ir, siaučiant mūšiui šiurpulingam,
Užšalo lūpos su malda.

Krauju apskretusi krūtinė
Liepsnojus dar ką tik ugnim.
Kraujuos pasrūvusi Tėvynė
Šnabždėjo maldą su tavim.

Sustojai tu prie laisvės tako.
Į laisvę žengt nebedrįsai.
Kovos vienos jau tau pakako —
Prie laisvės slenksčio tu žuvai.

Draugai tau kapo nepapuošė,
Pradingo parako migloj.
Aplink granatos, kulkos gaudė
Raketų blizgančioj šviesoj.

Sustojai tu kely garbingam.
Likimas tarė tau: „Gana!“
Ir siaučiant mūšiui šiurpulingam,
Žuvai, kai kėlėsi tauta.

Pavasario laukai pražydę,
Tėvynė ir visa gamta
Šnabždėjo tau: „Miegok, karžygi,
Ne veltui buvo juk kova.“

MOTINAI

Vargsti tu, močiute,
Baisu Lietuvoje.
Priešai, kaip pasiutę,
Žudo ir terioja.

Tave daug kankino,
Daug skriaudų tau darė,
Rūbais kasdieniniais
Iš namų išvarė.

Vargas tavo veide
Raukšles išvagojo,
Girdint šūvių aidą
Akys tau rasoja.

Neliūdėk, močiute,
Nors tau širdį gelia,
Neraudok jei žūsiu
Skindams laisvei kelią.

Tai auka Tėvynei
Kurią tu aukoji.
Žodžiai paskutiniai —
Jai ir tau, brangioji.

KALĖJIME

Rauda rudens vėjas už langų, —
Man krūtinėj liūdna, neramu.
Skrustais nuriedėjo ašara viena,
O širdis vaitoja laisvės laukdama.

Pabundi iš miego, praveri akis,
Girdis žingsniai sargo... raktų skambesys.
Nieks, oi, nieks nežino, kiek tu čia kenti
Ir kokia dalelė čia sunki sunki.

Lyg pakirstas žiedas rudenio šalnų,
Ilgisi jaunystė laisvės ir dainos.
Ir tyli paguoda atskrenda tada,
Kai ramina širdį alpstanti malda.

Tad, motule brangi, motina sena,
Neraudok prie vartų, ašarų gana!
Gal praeis pro šalį maldų dar daugiau,
Bet tikrai aš grįšiu, tu tikėk ir lauk.

Gal yra man skirta dar kita lemtis:
Siberas, Uralas, tolima šalis,
Kelių milijonų laistyta krauju.
Tik Tave, Tėvyne, taip karštai myliu.

Neapleidžia Dievas smilgos palaužtos,
Vienišo paukštelio ištikto audros.
Neapleis ir mūsų tėviškės brangios -
Čia Marijos žemė ir mes vaikai jos.

TEN KULKOS ŠNARĖJO

Ten kulkos šnarėjo ir švilpė,
Girdėjos granatų garsai.
O jojo krūtinę jau vilgė
Sukrešusio kraujo lašai.

Ir tolo tas triukšmas pašėlęs,
Vis tolo link miško tylaus.
Jo veidas sustingęs, išblėšęs,
Jau baigė kelionę žmogaus.

Aplink jį šnarėjo žiedeliai
Ir lapai gėlelių jaunų,
Rasos sidabriniai lašeliai
Suspindo virš jojo akių.

Vėjelis linksmutis skrajojo
Ir kruvinus blaškė rūbus.
Toli, ten prie miško bildėjo,
Kol rytas išaušo skaidrus.

IŠEISI TU

Išeisi tu, išeisi ir negrįši,
Išeisi tu baltų beržų taku.
Gal būt, kely suklups tavo jaunystė,
O žydriaakė nepaklaus: „Kur tu?“

Vaidensis tavo aukso plaukai ilgi
Ir liūdnas šypsniš giedriame veide.
Sakyk, kodėl pasaulis toksai pilkas,
Kodėl be tavęs džiaugsmo nėra jame?

Juoksis žali pavasariai mūs žemėj,
Piemens ragelis vasarą skardens.
Ateis ruduo, kris nuo šalnų žiedeliai,
Ateis žiema, tik nebebus tavęs.

Nejau tu niekad, niekad nebegriši
Ir nepažvelgsi daugiau į akis?
Tave mylėsiu kol užges jaunystė
Ir lauksiu kol mirtis užmerks akis.

VAKARAS GIRIOJE

Atėjo vakaras į girią,
Atėjo ilgesys pas mus.
Berželių šakos prasiskyrė
Ir pučia vėjas nuo namų.

Prie laužo sėdi laisvės broliai
Akis įsmeigę į liepsnas.
Tai vėl prasmego girių toliuos
Kovos ir nerimo diena.

Plevenk, plevenk, miela liepsnelė,
Ir su mumis drauge dainuok,
Į laisvę veda vienas kelias,
Į saulės kupinas dienas.

Atėjo vakaras į girią.
Veidai užsidegė ugnim.
Šviesa tamson sau kelią skyrė,
Drąsiai mes žvelgiam ateitin.

SESEI

Nekart mačiau žibuoklių jūroj
Išnyrant garbanas gelsvas.
Bet kas iš to dabar, kad žiūriu, —
Jau tavęs nieks čia neatveš.

Tu negirdi, kaip medžiai šnara,,
Kai vėjas drasko jų lapus.
O mums tarp jų ir šiandien gera,
Nes tu išsaugojai takus!

Linguos čia eglės apšarmotos,
Sustaugs vidurnakčiais vilkai...
Tave atskyrė šaltos grotos,
Už jų tu karžyge likai.

OI NEVERKI, MOTINĖLE

Oi neverki, motinėle,
Kad sūnus į karą stos.
Kad paėmęs rankon kardą
Priešui kelią jis pastos.

Neraudoki, žilagalve,
Jeigu mylimas sūnus,
Gindams tėviškės trispalvę,
Nuo klastingo priešo žus.

Jei nebaigs jis pradalgėlės,
Nešienauta liks lanka,
Žygin musų, motinėle,
Laimink mylinčia ranka.

Tu žinoki, kadi ir jis
Tau ir tautai gyvas bus.
Tu žinoki, kad didvyris
Miręs neina į kapus.

Jei bernelį šauks Tėvynė,
Mergužėle, neraudok.
Sek jam gėlę prie krūtinės,
Ginklą rankon jam įduok.

Je bernelis rengsis žygin,
Tark aistringą jam „myliu“.
Karį myliu aš, karžygi,
Nekalbėsiu su bailiu!

Šitaip tavo palydėtas
Mylimasis bus narsus.
Je sugriš — nenugalėtas,
O jei žus — garbingai žus.

Mylimąją ir Tėvynę
Tavo gėlės jam primins.
Drąsą mylimo krūtinę
Laisvės Kryžium padabins.

ANT RANKŲ PANČIAI

Ant rankų plieno pančiai čeža,
Už durų užraktai tvirti.
Už ką, už ką mus taip kankina,
Už ką grasina mirtimi?

Kuo kaltas aš, kad pamylėjau
Lietuvos klonius ir kalvas?
Kad man patinka pievų gėlės,
Karpyti lapai jazminų?

Veltui ant rankų plieno pančiai čeža,
Veltui grasina mirtimi!
Tai kas, kad mūsų jėgos mažos —
Išsivadavimas arti!

Greitu laiku plevens trispalvė,
Skambės daina laisvos tautos.
Laukai, miškai ir upių gojai
Vien laisvės dainą atkartos.

Melsvajam toly akys lūžta,
Širdis plaka neramiai.
Kada sugrįž į mano lūšną,
Audringi džiaugsmo sūkuriai?

LIŪDI, OI, LIŪDI...

Pavasarių gėlės žydėjo.
Lietuvos pievom kraujas tekėjo.
Liūdi, oi, liūdi Lietuvos žemė,
Dangaus saulutė verkia aptemus.

Kas dieną laukia šviesesnio ryto,
Laukia rytojaus auksu dažyto.
Aušta aušrelė, dienele švinta,
Sidabro rasos nuo šakų krinta.

Šlama girelė. Žalia eglelė
Po šakom slepia jauną bernelį.
Teką saulelė pro rūką tirštą.
Jaunas karžygis girelėj miršta.

Džiaugias sribokas, kad ginklą turįs.
Draugą nušovęs, brolių nudūręs.
Girias žudikas klastingu šūviu
Išgėręs kraują brolio lietuvio.

Kaip jie voliojo kruvinus kūnus,
Tą viską mato Dangaus Galiūnas.
Mato, kaip teka kraujo upeliai.
Kaip neteisingai žūsta berneliai.

Neverk, močiute, sūnaus galingo,
Kuris užmigo mirtim garbinga.
Kad ir užkastų kur nors į krantą,
Visur karžygiui žemelė šventa.

PARTIZANE

Partizane, ko taip liūdi,
Blanksta tavo skruostai?
Ar mamaitės pasiilgai,
Ar vaidenas tau namai?

Žalias miškas čia apsupęs
Užliūliuos tave slapčia,
Ir sena močiutė tyliai
Pabučiuos tave sapne.

Tave grįžtantį į mišką
Ji toli toli lydės,
Slapta ašarą nubraukus
Širdy ilgesys žydės.

Tau kovoje, partizane,
Tenesudreba širdis,
Nes tik tu savo Tėvynei
Laisvės saulę parneši.

KAPINYNE

Kai sūnų išleidai į laisvės kovas
Ir ašarą nubraukei tyliai,
Pašvaistė ties pamiške švietė rausva
Ir nešė kulkosvaidžius vyrai.

Kulkosvaidžiai grojo per dieną ir naktį,
Nuo salvių skambėjo žalias šilas.
Kiekviena gėlė buvo baimės pilna,
Kiekvienas žmogus buvo piktas.

Kai šūvius įsakymas liepė nutraukti,
Pakilo būriai, tarsi žvakės.
Už aušrą, už mėnesį degė skaisčiau
Išblyškusiu didvyrių akys.

Rytuose išbrėško sidabro aušra,
Ir buvo nutilusios salvės.
J kapines žengė lygiuojanti greta —
Sušaudytos rankos ir galvos.

Kai skausmas sustingdė krūtinės visų,
Tik šautuvų tūtos blizgėjo.
Tada takeliu į didvyrių kapus
Pavargus senutė atėjo.

Ir tarė jinai partizanui vienam:
— Palaukit, jei turit dar laiko.
Aš noriu pažvelgt į akis čia vienam,
Kurs buvo tikras mano vaikas.

Sausa ir gyslota, bet tvirta ranka
Ji vartė kiekvieną lavoną.
Ir prijuostė josios nusvirus marga,
Nusidažė nuo kraujo raudonai.

Karžygiai sustingo nebylioį maldoj
Ir šautuvus pirštais paglostė...
Senutė lavoną bučiavo sūnaus
Nužėrusi smėlį nuo skruosto.

Ir niekas nebetarė žodžio tada,
Tik vėjas nerimdamas trypė.
Senutės sausa ir gyslota ranka
Prie kruvino veido prilipo.

Karžygiai pajuto — minutė sunki...
Pakėlė rankas prie kepurį.
Norėjo pažvelgti į jojo akis,
Bet štai — jis akių nebeturi.

PRO GIMTAJĄ SODŽIŲ

Tyliai leidžias pavargusi saulė,
Aš pro gimtajį sodžių einu.
Gal būt, daug ką pamiršiu pasauly,
Tik tavęs aš pamiršt negaliu.

Liūdna grįžus į gimtajį sodžių,
Matos krūvos tiktai pelenų.
Liūdnas vaizdas širdies nepaguodžia,
Daugel ašarų krinta gailių.

Susimąstęs ten klevas senelis,
Matęs daugel liūdnu valandų,
Matęs Sibiran vežamus žmones,
Matęs sodžių jis pilną gaisrų.

Šaltuona tiktai šnara iš tyko,
Glosto galvas plikas akmenų.
Matė daugel kovų ji už laisvę
Ir ne kartą pasruvo krauju.

PRIE LAUŽO

Miške, prie laužo, vanagai sėdėjo,
Liūdną dainelę traukė pamažu;
Jos tylus aidas taip švelniai skambėjo,
O jos klausytis buvo taip žavu.

Laužo šviesoje veidai surimtėję,
Į šalis blaškos deganti liepsna.
O mintys skraidė apie gimtą šalį,
Kur jųjų laukė tėviškės dukra.

Skriski, dainele, apie brolius, seses,
Apie gimtuosius sodžiuį namelius.
Apie motulę, laukiančią prie kelio
Ir mergužėlės mėlynas akis.

Laužas jau gęsta ir naktis artėja,
Gana dainuoti, broliai vanagai.
Ruoškimės žygin, jau laikas atėjo,
Nes naktužėlė mūsų motina.

Mes, partizanai, kovų nepabūgę.
Nešame laisvę ant savo pečių,
Ir tegul priešas mūsų nebaugina, —
Nes mes nebijom alkanų gaujų.

AIDAS NUO PAVENČIŲ

Ir atskrenda aidas
Ten nuo pavenčių.
Sako, kad sugriščiau
Vėl pas juos sykiu.

Kiti prie Ventužės
Juoksis ir dainuos,
Aidas mano juoko
Nebeatkartos.

Laigė mano dienos,
Skraidė drugeliu.
Tu mane lydėjai
Pavenčių taku.

Kiti prie Ventužės
Juoksis ir dainuos.
Aidas mano juoko
Nebeatkartos.

Viskas praskambėjo —
Aidas ir juokai.
Tik dažnai vaidensis
Mieli pavenčiai.

MOTINĖLEI

Nedejuoki, neverk, motinėle,
Kad laisvę pamilo sūnus.
Kad palikęs tave jis išėjo
Į žaliuosius Tėvynės miškus.

Auginai jį, naktim nemiegojai,
Prie lopšelio rymojai tyli.
Ką užaugęs jis ras — nežinojai
Šviesią ateitį kūrei širdy.

— Mama, — tardavo vaikiškos lūpos,
Ir tau buvo to žodžio gana.

— Mama, laisvė Tėvynės man rūpi
Partizano vilioja dalia.

Laimink žygin mane, motinėle —
Prakalbėjo užaugęs sūnus.

— Aplankysiu tik vakarą vėlų
Aš tave ir gimtuosius namus.

Ir išėjo palikdamas gėlą.
Baisų nerimą, skausmą širdy.
Ne raudoti ir verkt, motinėle,
Bet didžiutis tu šiandien turi.

Išauginusi tikrą lietuvį,
Tikrą vaiką savosios tautos
O kiek daug nelaimingųjų žuvo,
Kuriems motinų trūko globos.

JAI

Dar tuomet, kai pro beržą skarotą
Mums atrodė gėlėtas dangus,
Supratau, kad širdis valdo protą,
Kad kažkas taip suartino mus.

Bėgo dienos, kaip bitėms gėlėse...
Tuščia būtų gyventi be jų...
Vakarai tolumoje išblėšę
Neužmerkdamo mūsų akių.

Bet mylėt vien tave negalėjau, —
Sau priskyriau Tėvynės vargus.
Neblaškiausi, kaip pūkas ant vėjo,
Nors likimas atrodė baisus.

Nepalaužė vargai, nei pavojai, —
Už Tėvynę ir mirt nebaisu.
Tik skaudu, kad tu net nepamojai,
Kai skubėjai nuo miško taku...

Tave apnešė dulkės parado,
Atitolo vargai svetimi.
Kažkas naujo tavy atsirado,
Ir kas buvo, pamiršti imi...

Neramu. Kartais širdį taip gelia.
Laimę tik atminimuos randu...
Bet visvien kantriai eisiu tą kelią,
Nes jūs esat man brangūs abu.

MŪS DIENOS

Vos slenka dienos, tartum vėlės,
Jos niūrios niūrios, kaip naktis.
Per miškus, per laukus, pro gėles,
Tartum aidas keliauja mirtis.

Žygiuojame mes jos šešėly
Dėl laisvės ir dėl Lietuvos...
Ir nieks nežinom, nieks nespėjam —
Kuriam jinai nusišypsos.

O jei mirties ranka kaulėta
Valingu mostu man pamos,
Ar beatmins kas laisvės rytą,
Kad aš žuvau dėl Lietuvos?

Ar mirtinom kovom praūžus
Kas aplankyt mane ateis?
Ar kapą bepapuoš motulė
Tyliais gegužio vakarais?..

Gal tik gegutė kur atlėkus
Man gailiai gailiai užkukuos,
Arba pietų vėjelis tykus
Raudančią smilgą pasiūbuos..,

KAD PAVASARIS NEBUNDA

Siaus pavasariniai vėjai.
Sniegas mums lipdys akis...
Žeme, kiek tu iškentėjai!
Ar ilgai tylėsi vis?

Aš girdžiu nūn tavo skundą,
Tylų skundą iš gelmių,
Kad pavasaris nebunda.
Laisvės taip ilgu...

Skundžias tavo kloniai platūs,
Verkia ašarom beržai.
Slenka tyliai metų metai
Ir vis klausia: „Ar ilgai?“

Ar ilgai dar slėgs krūtine
Priešai tėviškės šventos?
Ar ilgai tironai mindys
Krantus Minijos, Ventos?

AŠ girdžiu nūn tavo skundą.
Žeme, tu miela, šventa!
Kad pavasaris nebunda
Verkia Minija, Venta...

UŽAUGAI TU

Užaugai tu, tapai, kaip plienas tvirtas.
Lieknas, kaip liepa, kietas kaip uola.
Tu supratai, kad tau yra paskirta
Gint savo kraštą karžygio drąsa.

Tu išėjai į partizanų kelią,
į jį žengei su šypsena veide.
Tu palikai motulę ir mergelę,
Sakei: „Neverk, lydėk su šypsena.“

Kovojai tu, nes laisvės tenorėjai,
Kovos draugams, sudiev, dar pasakei
Visas jėgas tu paaukojai laisvei,
Bet laisvo krašto tu nebematei.

Liūdi tavęs motulė ir mergelė,
Niūrūs paliko be tavęs draugai;
Kurie už tai, kad priešas skriaudžia šalį,
Prisiekę tau kovoti amžinai.

VĖJELIS PAKLYDĖS

Vėjelis paklydęs po pievas lakiojo
Ir žaidė žiedeliais dirvonų plačių,
Budrus vieversėlis padangėm skrajojo
Ir sveikino rytas artoją laukų.

Išbalę sodeliai nuo vėjo lingavo,
Jie sakė praeiviui: „Tai čia Lietuva!“
Pro atdarą langą mergaitė dainavo,
Ir juokės Tėvynė, kai juokės gamta.

Šiandieną siūbuoja berželis apžėlęs,
Sulinkus bakūžė jau svyra visai,
Ir, sielvarto skundą įamžinęs vėjas,
Tenuneša aidus tik audrai juodai...

Sudžiūvus krūtinė gan tyliai kvėpuoja,
Išblėsusios akys išdžiūvo seniai,
O vietoj lakštučių vien pūgos kvatoja,
Tai ženklas, kad miršta nauji tremtiniai

JEI SUGRĮŠIU...

Ir gyveno jaunas partizanas —
Jis valdovas žaliųjų miškų.
Per miškus, per girias,
Šiandien čia, ryt jau ten,
Per girias, girias, girias, girias.

Cit, neverki, jauna mergužėle,
Aš iš miško greitai sugrišiu.
Per miškus, per girias, ir t.t.

Jei sugrišiu jaunas nepražuęs,
Tai tave, gražuole, paimsiu.
Per miškus, ir t.t.

Ir gyvensim mes tada laimingi,
Nes laisva bus mūsų Lietuva.
Per miškus, ir t.t.

IŠDYGO KAPAS

Išdygo kapas tarp eglaičių
Ir juodas kryžius iš šakų,
Be vėjo blaškomų našlaičių,
Be rūtų kvepiančių kerų.

Ir niekas jojo neraudojo,
Neliko niekas ten ilgai.
Tik ginklo broliai rūstūs ėjo,
„Sudiev“ pasakė jam tyliai.

Ir liko kapas užmaskuotas
Didžiulio miško glūdumoj.
Ten veidas žemėmis apklotas,
Jaunystė žydinčioj jėgoj.

PARTIZANO ILGESYS

Pavasaris atėjo ir jo pilkos dienos.
Laisvas partizanas miškuose gyvens.
Vargo iškankintas, laisvės išsiilgęs,
Veidas ilgesingai žieduose spindės.

Tu neverk, mergaite, neliūdėk prievartų,
Aš jau neateisiu liepų takeliu,
Ir nebedainuosiu tau linksmų dainelių,
Nebepasakysiu, kad tave myliu.

Ach, tas gimtas sodžius žydinčius
darželius!

Jis užbūrė širdį, širdį tarp žiedų;
Bet jina nerimsta, vakarinei spindint,
Vis dar laukia laimės, laisvės vakarų...

Bet gana tos meilės ir gana tų žodžių!
Gal kada dar mūsų laimė neaplenks.
O dabar už laisvę ir už gimtą sodžių
Mano tvirtos rankos priešui mirtį rengs.

PARTIZANO KELIAS

Kur prisiglausti be namų,
Be mylimos pastogės?
Po šonu — gultas samanų
Ir eglių šakos — stogas.

Ånkstyvo rytmečio dangus
Žarijom apsiniaukęs.
Pro medžių šlamančius lapus
Žvarbus vėjelis kaukia.

Nebesušilsi prie ugnies, —
Ugniavietė užgėso.
Bet koks gi mylimas iš ties
Tas kelias partizano!

Birželio naktys ašaros...
Rugsėjo naktys klaikios...
Žvaigždė kapelį pašarvos
Ir nusiminus klaidžios...

Kelelis, kelias per miškus
Ir tolimas ir mielas.
Jis driekias tolumon lauku
Ir — į kapelį smėlio.

MELSVOS ŽIBUOKLĖS

Pražydo pirmos, melsvos žibuoklės
Paukštelių dainos skamba linksmi
Tėvynės ginti išėjo broliai
Tylus, bet narsūs, kaip tie arai.

Vartuos rymojo sena močiutė
Ir mergužėlė, likus viena.
Jinai žinojo, ko vėtros siuto,
Kad partizano sunki dalia.

Vėjas įnirtęs blaškės ir užė,
Draskė žibuoklių melsvus žiedus.
Kvatojo ginklai, sprogo granatos,
Lydėjo brolius kovos lauke.

Apgaubė kapą liūdnas berželis.
Žvaigždėm nušvitus verkė naktis
Ir tartum sakė: „Sudiev, mergele,
Nebebučiuosiu tavo akių.“

Sudiev, brangioji mano Tėvyne.
Jūs, mieli broliai, narsūs arai,
Skrajokit gojais, laukais, arimais,
Parneškite laisvę mums lietuviams.

Ramiai ilsėkis, tu, partizane,
Tavęs gimtoji šalis liūdės...
Pačioj jaunystėj padėjai galvą —
Lietuva laisva tave minės.

ŽAIBUI

Iš krašto, kur Dzūkija visi vadina,
Palikęs savuosius tėvus išėjai
Kovoti už laisvę brangios Tėvynės,
Aukoti save vien tik jai.

Naikindamas priešus, globodams savus,
Nekartą Tu mirčiai žvelgei į akis.
Sužeistą draugą nešei per miškus,
Atimdamas priešui viltis.

Kuklus Tu buvai ir didžiuotis nemėgai
Nors vardą kovoj „Žaibo“ pasirinkai.
Į kovąėjai drąsiai ir ryžtingai,
Mirties nebojai visai.

Ten, sniegui pirmam iškritus, išėjai
Palikęs gyventi tris draugus pamiškėj,
Bet Dievas taip leido, neilgai viešėjai,
Žuvai bekovodams tenai.

Tikėjais vėl dieną praleidęs laimingai
Sugrižt atgal pas savuosius draugus,
Bet priešams apsupus kovojai garbingai,
Nukaudamas jų vadus.

Iš degančio namo laimingai išbėgai
Sunaikinęs keturis priešus staiga.
Vėl kautis turėjai, slapukus sutikęs,
Sušvitęs, Žaibeli, žuvai.

Lietuvos žemelėj ilsėkis, didvyri,
Mes likę gyvi vis kovosim toliau.
Išnaikinsim priešus, išvysim grobuonis
Ir laisvė nušvis mums tuojau.

KAS TU ESI?

Kas tu esi, kur eini, partizane,
Į nežinią, į mirtį ar audras?
Ar rytmečio padangė išsiblaivius,
Kely tik tavo liūdną kapą ras?

Esu aš tas, kurį išugdė žemė,
Esu aš tas, ką laimino dangus.
Kam naktys blaivios, dienos jau sutemę, -
Esu aš tas, esu aš tas žmogus.

Aš iš saulėlydžių renku rytojaus ugnis,
Aš iš vidurnakčio šviesias žvaigždes

Aš gyvas pereinu girias, gelmes,

renku,
bedugnes,

Upes be tiltų, kalnus be takų.

Esu aš tas, kuris pamynė mirtį juodą,
Esu aš tas, ką audros nenuneš.
Ir kai lydėsi juos nevaišių soduos,
Audros dienoj ieškokite manęs.

DUBYSOS SLĒNIO PARTIZANAI

Kur statūs krantai ant Dubysos,
Kur šlama banguoti miškai,
Žygiuoja narsūs partizanai,
Palikę gimtuosius namus.

Namuose jų niekas nelaukia,
Siaubinga ten siaučia mirtis,
Motulė ir sesė išėjo,
O tėvas užmerkė akis.

Kas vakarą, saulė kai leidžias,
Kažkur ten nuaidi daina,
Jaunutė mergaitė, šviesplaukė,
Nuliūsta kažko laukdama.

Kur jis ir kodėl neaplanko,
Skausmingai suvirpa širdis.
Gal kitą jisai pamylėjo,
O gal jį sutiko mirtis?..

Bet ne! Jis tebėra dar gyvas,
Tėvynei jo plaka širdis.
Kai tėviškėj nebus vergijos,
Tada mylimasis sugriš.

PARTIZANAS IR GIRUŽĖ

Sušlamėjo girios medžiai
Nuo žiaurių vėjelių,
Ir išėjo partizanais
Daug jaunų bernelių.

Oi, giruže, tu žalioji,
Ar ilgai tu glausi mus?
Kol laisvužę iškovosim,
Ar atstosi mums namus?

Partizano vienas kelias —
Už Tėvynę jis kovos.
Žalios tėviškės giružės
Laisvės dainą jam dainuos.

Tu, močiute ir mergele,
Mūs neverk ir neliūdėk.
Juk sugrįšiu iš giružės,
Laisvė tėviškėj žydės.

Ir kol mūsų tėviškėlė
Brangios laisvės susilauks,
Partizanai ir giružė
Brolius karo žygin šauks.

PAMILOM MES TAVE

Pamilom mes tave, žemele,
Pavasario margais laukais.
Jau toks įgimtas jausmas kelia
Būt tavo meilės milžinai.

Kiekvienas tavo želmanėlis,
Kuklus žiedelis paupy,
Ar galvą pumpuras iškėlęs
Atranda aidą mums širdy.

Tu kaip ramunė prie takelio,
Tu kaip našlaitė be globos,,
Dažnai tau širdį skausmai gelia,
Bet kas paklaus, užstos, paguos...

Tik aš tavo penu užaugęs,
Artojas tavo ir sūnus.
Kaip motiną, kaip draugę brangią,
Krūtine dengsiu prieš visus.

Ir kai padės pūslėtas delnas
Į šalį dalgius, noragus.
Ir ims tik kardą, sunkų šalmą,
Ir sės į juodbėrius žirgus.

Jau nereikės tau būt našlaite,
Neteks paklausti kas paguos.
Tu pamatysi lietuvaitį
Už tave mirštantį kraujuos.

Ir kai eisi pro naują kapą,
Neužmiršuoslės ten žydės.
Tu pajusi širdis kaip plaka,
O lūpos žodžius susnibždės.

Myliu, myliu tave, žemele,
Pavasario margais laukais.
Jau toks įgimtas jausmas kelia
Būt tavo meilės milžiniais.

LIETUVAITĖ

Regiu tave papieviais grįžtant
Išdraikius garbanas gelsvas,
Esi brangesnė man už viską —
Pievų takelyje basa.

Plonų linelių baltą drobę
Tu tankiai dėvi nedėlioj,
Ir tau nereikia plono šilko, —
Tave ne miestas suvilios.

Ir tavo akys tokios žydrios,
Kuriom vilioji tu visus,
Ir tau toks paprastas pasaulis,
Visad nuoširdi lieki tu.

AŠ PASIKLAUSČIAU

Aš pasiklausčiau šiaurės vėjelio,
Kokią man laimę žada rytai.
Gal tiktai vieną juodą vargelį,
O gal reiks gulti žemėn juodon.

Norėč, mieloji, nors vieną kartą,
Pažvelgt, brangioji, tau į akis,
Ir pasiklausti: „Kodėl taip ilgu,
Ko nerimauja mano širdis.“

Palinkęs kryžius ant mano kapo...
Rasos lašeliai mane migdys,
O gal nukritęs koks beržo lapas,
Pridengs man kapą rudens nakty.

KITADOS...

Kalnai, kur dainavo, upeliai klegėjo,
Kur aš mažutėlis laksčiau.
Pušelės lyg rūtos, lingavo nuo vėjo
Ir kilo aukštyn, vis aukštyn.

Kaip būdavo gera po liepom šakotom
Nuvargusią galvą priglaust,
O rytą auksinį, rasotom palaukėm
Nubristi lig pačio dangaus.

Iš šiandien tie patys upeliai dainuoja,
Ir šiandien ten gera, ramu.
Tie patys kalneliai, rugiai, uogienojai,
Tik aš nebe tas jau esu.

ATSISVEIKINIMAS

Buvo dienos gražios ir svajingos,
Žaidė juokas mūsų širdyse,
Mus lydėjo paukščių sutartinės,
Kai mes skynėm žiedus laukuose.

Aš jums, draugai, sakau: „Sudiev“,
Gyvenimas mus kviečia pas save.

Kyla bočių mūsų Tėvynės meilė,
Girdim baisą nekaltų draugų.
Ak, Tėvyne, būki visad miela,
Mums gyventi teiki daug jėgų.

Aš jums, draugai, sakau: „Sudiev“,
Gyvenimas mus kviečia pas save.

Žengsim vieškeliais plačiais, vingiuotais,
Mus lydės žvaigždutės danguje,
Džius Tėvynės veidas ašarotas,
Grįž mums laisvė, tils nakties audra.

Aš jums, draugai, sakau: „Sudiev“,
Gyvenimas mus kviečia pas save.

VAKARE

Aš verkiau parimus tarp tvorų darželio,
Kai, paspaudęs ranką, tyliai išėjai.
Ašarom sidabro verkė rūtos žalios,
Verkė ūkanose skęsdami laukai.

Kas paklaus: „Kodėl gi ašaros taip rieda?“
Kas man, ravint rūtas „Padėk Diev“ sakys?
Kas akis manąšias atras lino žiede?
Kas gi, kas gi, kas gi širdį nuramins?

Naujos staklės mėto šeivas ažuolines,
Baltos drobės riečias taip lengvai lengvai.
Rankšluostin jausiu: „Lietuva Tėvyne,
Tu didvyrių žeme! Mes Tavo vaikai.“

O kada žemelė bus nuo kraujo soti,
Ir kada sugrįši dulkėtu keliu,
Atnešiu vandens tau moliniam ąsoty,
Duosiu nusišluostyt rankšluosčiu dailiu.

T u r i n y s

1. Įžanga	3
2. Tautos himnas	5
3. Partizanų himnas	6
4. Žuvai dėl laisvės	7
5. Kaupelis smėlio	8
6. Partizanas ir giružė	9
7. Žemaičių lygumos žaliuoja	10
8. Tėvynei	11
9. Pavergtai Tėvynei	11
10. Motinai	12
11. Nežinojau	13
12. Be namų	13
13. Tremtinio daina	14
14. Baigias kova	15
15. Sugrižk laimėjęs	16
16. Miela Lietuva	17
17. Prisirinkau	18
18. Sibiro lietuviui	19
19. Mano motinai	20
20. Partizanų žygio daina	21
21. Daina	21
22. Plaukite, upės	22
23. Aštuoni jau metai	22
24. Birželis	24
25. Atlikęs pareigą Tėvynei	25
26. Motinai	26

27.	Kalėjime	27
28.	Ten kulkos šnarėjo	28
29.	Išeisi tu	28
30.	Vakaras girioje	29
31.	Sesei	30
32.	Oi neverki, motinėle	30
33.	Ant rankų pančiai	32
34.	Liūdi, oi, liūdi	33
35.	Partizane	34
36.	Kapinyne	34
37.	Pro gimtąjį sodžių	36
38.	Prie laužo	37
39.	Aidas nuo pavenčių	38
40.	Motinėlei	39
41.	Jai	40
42.	Mūs dienos	41
43.	Kad pavasaris nebunda.	42
44.	Užaugai tu	43
45.	Vėjelis paklydęs	44
46.	Jei sugrįšiu	44
47.	Išdygo kapas	45
48.	Partizano ilgesys	46
49.	Partizano kelias	47
50.	Melsvos žibuoklės	43
51.	Žaibui	49
52.	Kas tu esi?	50
53.	Dubysos slėnio partizanai	51

54.	Partizanas tėviškėj	52
55.	Pamilom mes tave	53
56.	Lietuvaitė	54
57.	Aš pasiklausčiau	55
58.	Kitados	55
59.	Atsisveikinimas	56
60.	Vakare	57